

заровишъ обичьта и младостъта си, въ това глухо мѣсто, дето всѣки камъкъ лѣха безутѣшность и смърть! Но сдържаната, би казалъ човѣкъ — сериозна усмивка, която свѣти въ очитѣ на двамата, изведнажъ ни смуцава, каточе иска да каже: „Това е тѣй просто и естествено: тѣ сж дошли тукъ драгovolно, заедно да работятъ. Какво чудно въ това?“

„Ще вървя съ васъ донѣкжде—казва момъкътъ. — Кжде по това време?—питае ние — нали утре е празникъ? — „Той тая заранъ се върна отъ село, но утре има недѣлно училище въ С. — отвърща меко другарката му — и не бива да отсжтствува...“ И на златно-огнения фонъ на залѣза, нейната самотна, изпращаща фигура се изрѣзва, висока и тържествена, като благославяща мадона.

Поемаме отново начупения пжть по безкрайнитѣ хълмове. На склона, до единъ завой на пжтя, двама души съ мотики, наведени въ здрача, скубятъ корени въ края на рѣдката гора и изравняватъ мѣстото. Нашиятъ спжтникъ посочва очертания правожгълникъ: „Вижте какъ се